

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Sveikinu tave, tėti! Į tave esu panašus. Džiaugiuosi tuo ir vis džiaugiuosi tavimi!

Mama su tėčiu dažnai nuveždavo sūnų visai vasarai pas močiutę.

Kai sūnus paūgėjo, paklausė tėvų, kai atvyko į stotį:

– Juk aš jau didelis, kodėl jūs elgiatės su manimi kaip su mažu? Aš ir pats vienas galiu pas močiutę nuvažiuoti!

Tėvai bandė prieštarauti, bet galiausiai sutiko. Dar kiek pastovėjo perone laukdami traukinio, davė paskutinius patarimus, bet sūnus tik tvirtino:

– Na, žinau, žinau, šimtą kartų jau tai girdėjau!

Tada tėtis pasakė:

– Sūnau, jei kartais tau būtų baisu ar neramu, paimk tai, – ir kažką įdėjo vaikui į kišenę.

Ir štai berniukas jau sėdi vagone, važiuoja, žvalgosi pro langą. O aplink svetimi žmonės vaikšto, triukšmauja, užaina, išeina, traukinio palydovė pikta! mesteli jam pastabą, kažkas kreivai į jį pasižiūri...

Ir staiga berniukui pasidarė nejauku. Jį apėmė nerimas... Ir jau baisu pasidarė... Jis nuliūdo, atsisėdo kamputyje, skruostu nusirito ašaros...

Bet jis prisiminė, kad turi kišenėje tai, ką jam davė tėtis. Drebančia ranka jis užčiuopė kažkokį popierėlį. Išlankstęs jį, berniukas perskaitė: “Sūneli, aš paskutiniame vagone”.

...Taip jau yra gyvenime: mes paleidžiame savo vaikus į gyvenimą, mes pasitikime jais, bet..., visada turime būti “paskutiniame vagone”, kad jiems nebūtų baisu. Kad jie žinotų: mes šalia.

“Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, – sako Viešpats. –

Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.”

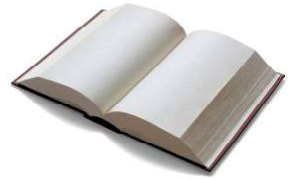
Mt 28, 19. 20

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 1, 1–11; Ps 46, 2–3. 6–9; Žyd 9, 24–28; 10, 19–23

Psalmės atliepas

Dievas žengia, gaudžiant šūksniams džiaugsmingiems,
Viešpats, lydimas ragų gaudimo.

Evangelija pagal Luką (24, 46–53)

Anuo metu Jėzus pasakė savo mokiniams: „Yra parašyta, kad Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš numirusių ir, pradedant nuo Jeruzalės, jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą. Jūs esate šių dalykų liudytojai.

Ir štai aš atsiųsiu jums, ką yra pažadėjęs mano Tėvas. Jūs pasilikite mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių“.

Jėzus nusivedė juos palei Betaniją ir, iškėlęs rankas, palaimino juos. Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų. Jie pagarbino jį, paskui, didelio džiaugsmo kupini, sugrįžo į Jeruzalę. Jie nuolat lankė šventyklą ir šlovino Dievą.

Evangelijos komentaras:

Šios dienos Evangelijos pasakojimas mus nukelia į ypatingą Jėzaus mokiniams metą, mokymosi gyventi prisikėlimo pasekmėmis laiką. Tai laikas, kai Jėzaus kančia, mirtis, prisikėlimas - jau ne tik pranašystė knygose. Mokiniai jau tapę tų įvykių liudininkais. Vis dėlto vėl tenka pasikliauti Tėvo pažadu, laukti jo išpildymo. Pasilikti toje pačioje vietoje.

Galbūt lengviau būtų iškelti - išskubėti tęsti Mokytojo misijos savo jėgomis: raginti atsiversti, skelbti nuodėmių atleidimą, tokiu būdu užsimiršti, pabėgti nuo laukimo įtampos... Judėti, kad susidarytų iliuzija, jog įprastas gyvenimas tęsiasi, kad Kito ir jau Kitokio - Prisikėlusiojo - patirtis nebadytų akių savo kitoniškumu ir nuojauta, kad kažkas tikrai baigėsi. O kaip dažnai norisi atgaivinti tai, kas prarasta, kas buvo tikra ir miela, kas ugdė ir gaivino - įsikibti į skverną tam, kas turi pakilti, turi būti paleista!

Tačiau šiandienos skaitinyje atskleidžiami Šeštinių įvykiai, kaip ir Prisikėlusiojo žodžiai Marijai Magdalietai: „Nelaikyk manęs!“ (Jn 20, 17), nėra atsitiktinės nereikšmingos Velykų istorijos puošmenos. Jie rodo į tai, kas labai svarbu ir mokiniams, ir mums: Prisikėlusiojo gyvenimas nėra atgaivintojo gyvenimas. Jėzus nebegali būti toks pat ir taip pat su mokiniais: mirtis realiai įvyko, senasis gyvenimas negražinamai praėjęs, jo vieton dovanota nauja, kitokia - prisikėlimo perkeista gyvybė.

Anot kanadiečio teologo R. Rolheiser, mūsų asmeninėje išganyimo istorijoje daugybę kartų esame kviečiami dalyvauti šioje Velykinėje mirties - prisikėlimo - senojo gyvenimo palemimo - naujo gyvenimo dvasios priėmimo misterijoje. Mūsų žemiška kelionė pilna įvairaus intensyvumo mirčių, kuriose kartais labai sunku įžvelgti tikrai jose glūdintį prisikėlimo momentą: miršta mūsų fizinė jaunystė, dažnai - mūsų svajonės ar iliuzijos, mūsų vientisumas, kai jaučiamės lyg suskilę nuo patirtų atstūmimų ar paniekinimų, baigiasi medaus mėnesiai, miršta net Dievo ar Bažnyčios įvaizdis... Mažos ir didelės kasdienybės mirtys gali baigtis dvejopai. Arba bėgame paskui tai, kas prarasta, bandydami tai atgaivinti, bent užkonservuoti, ir taip neišsileidžiame prisikėlimo galimybės, arba kurį laiką kantriai pasilikame, kur esame, kol atėjus laikui - galbūt po keturiasdešimt dienų ar keturiasdešimt metų - pagaliau būsime pajėgūs paleisti senąjį gyvenimą, gal net leisime jam mus palaiminti, kad priimtume naujojo, gilesnio ir pilnesnio gyvenimo dvasią, jėgą iš aukštybių.

Jėzaus mokinius ši jėga padarė drąsiais Jo meilės skelbėjais ir liudytojais, veikiančiais tikrai ne iš savęs: tie, kurie tuoj po Viešpaties prisikėlimo iš baimės užsirakindavo duris, po Sekminių skelbs nuo stogų, gatvėse ir kalėjimuose. Tačiau šiandienos skaitinio istorija tiek toli dar nesiekia: šiandien drauge su mokiniais mokomės džiaugsmingai garbindami paleisti, kad taptume prisikėlusio Jėzaus Dvasios buveine.

Sutrikęs šaukiuosi Viešpaties: „Viešpatie, gelbėk mane!“

Dievas pastato mane priešais Raudonąją jūrą. Aš matau šią platybę prieš save. Nesvarbu, kaip ją įsivaizduoju: banguojančią, šėlstančią, ramią ir tylią (galbūt ji – mano širdies paveikslas šią akimirką). Rezultatas tas pats: ji man neįveikiama, jos negaliu pereiti.

Prisimenu, iš kur atėjau. Savo asmeninę istoriją ir nueitą kelią. Jau seniai, labai seniai pradėjau kelionę iš Egipto. Jau pradėjau palikti savo vidinį Egiptą, tą vergovės šalį. Girdėjau Dievo pažadus mane išlaisvinti. Kristus jau parodė man savo ypatingą rūpestį, savo galingą ir nuraminamą buvimą. Jis buvo uola. Jis naktį buvo šviesa. Jis buvo ir debesis, kuris mane vedė. Su Juo jau keliavau nemažą dalį kelio dykumoje.

Dabar esu čia, priešais neįveikiamą jūrą. Ir šios gavėnios pradžioje girdžiu Viešpaties balsą, man sakantį: „Tu perplauksi šią jūrą, o aš lauksiu tavęs kitame krante.“ Girdžiu, kaip Kristus švelniai man sako: „Nebijok, irkis į gilumą. Būk tvirtas ir pamatysi, ką Viešpats šiandien padarys, kad tave išgelbėtų!“

Tačiau kaip galiu patikėti, kad su Kristumi išgyvensiu naują savo gyvenimo etapą? Kaip galiu nematyti, kad paprasčiausiai atsidūriau aklavietėje? Priešais šią jūrą jaučiu baimę, sunkumą, bejėgiškumo jausmą, prašau ženklų, kuris mane paguostų, bet jūra neatsiveria ir nesijaučiu pripildytas ypatingos malonės ja eiti... Gal net nelabai noriu pereiti mane bauginančią jūrą, gal man geriau pasilikti šiame krante?

Širdyje jaučiu, kaip prieštaringos mintys kyla lyg daugybė Egipto kareivių, persekiojančių mano sielą. O šių egiptiečių vardai – gerai žinomi. Tai – abejonė, apleistumo jausmas, nusivylimas, murmėjimas, nostalgija, baimė... Jie mane vejasi ir veržiasi į mane galingų žirgų greičiu. Jų man per daug. Jaučiuosi apsuptas. O priešais mane vis ta jūra, kuri neatsiveria. Mirtis yra šios jūros priešais mane, kurią Dievas kviečia mane perplaukti, pavidalo. Mirtis yra už manęs kaip šie egiptiečiai, ji persekioja mane iš visų pusių.

Sutrikęs šaukiuosi Viešpaties: Viešpatie, gelbėk mane! Išgelbėk mane nuo daugybės mano priešų, nuo šių žmonių, kurie visą dieną manęs nekenčia.

Viešpatie ir mano gyvenimo Valdove, neapleisk manęs, nepalik manęs šiai dvasiai, kuri nori, kad aš mirčiau, o ne būčiau gyvas, kuri kariauja su manimi ir išplėšia iš manęs tikėjimą, viltį ir meilę. Bet suteik man malonę būti Tavo tarnu, Tavo draugu, tuo, kuris priima Tavo gyvenimą. Padaryk mane Tavo Šventosios Dvasios indu.

Taip, Viešpatie, Tu esi mano Karalius, mano vadovas. Vadovauk man, kai esu tamsos ir mirties šešėlio žemėje, padaryk, kad žengčiau amžinybės keliu.

O Viešpats man kartoja: Nebijok, irkis į gilumą. Būk tvirtas ir pamatysi, ką Viešpats šiandien padarys, kad tave išgelbėtų.

Tai esu aš, kuris be tavęs, be tavo pagalbos, nuvedžiau tave taip toli, tačiau dabar nenoriu, be tavęs, be tavo tikėjimo ir laisvo apsisprendimo, vesti tavęs toliau į Gyvenimo šalį, kur gyvena mano draugai.

Ženk pirmyn, įženk į mirties vandenį, pereik juos, kad įžengtumei į Gyvenimą, nes tai yra mano kelias! Ar manai, kad galiu tave vesti kur nors kitur, nei į gerąsias ganyklas? Ar liksi užsisklendęs savo įtarumo, baimės ir nepasitikėjimo manimi bokšte?

Atsisakyk šio baimingo „aš“, kuris gyvena savuoju skausmu, kuris serga, nes negali mirti: leisk jam pasibaigti, ir pagaliau pradėsi gyventi. Išdrįsk atlikti šį šuolį į šviesą. Pasitikėk manimi, eime kartu.

Kun. Michelis de Meulenaer (br. Mišelis) iš Tiberiados bendruomenės

Šiandienės Šeštinės

Jėzaus Žengimo į Dangų (Šeštinių) šventė švenčiama Velykų laiko šeštos savaitės ketvirtadienį, lygiai 40 dienų po Prisikėlimo šventimo. Lietuvoje ši šventė yra keliamąjį sekmadienį, kad visiems būtų lengviau joje dalyvauti.

Švč. M. Marijos apsilankymo pas Elzbietą šventė, Tėčio diena Šlienavoje

Šiandien, Šlienavos Švč. M.

Marijos Apsilankymo bažnyčioje švenčiame parapijos dvasinę, bažnyčios vardo šventę – Švč. M. Marijos apsilankymą pas Elzbietą.

Šią dvasinę šventę švenčiame kartu su savo tėčiais, kuriuos sveikiname ir jais džiaugiamės, kad juos turime. Šioj dienoj pasakykime savo tėčiui „Ačiū“. Kad ir kur jis būtų – kartu, šalia, ar Amžinybėje, – tegu jis išgirsta iš mūsų padėką, ir tepajunta pasidžiaugimą iš savo vaiko.

Sekminės

Ateinantį sekmadienį Bažnyčia, mes visi, švęsime Šv. Dvasios Atsiuntimo šventę. Sekminės krikščionims yra antra pagal svarbą šventė. Pirmosios svarbos šventė – Velykos – Jėzaus kančia, mirtis ir prisikėlimas. Sekminių reikšmė – krikščionių Bažnyčios pradžia – gimtadienis. **Ateik, Šventoji Dvasia, ir pripildyk mūsų širdis savimi!**

Birželio mėn. pamaldos, skirtos Švč. Jėzaus Širdies garbei

Birželinės pamaldos su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavos bažnyčioje, vyks darbo dienomis 18 val., po Eucharistijos šventimo; o sekmadieniais – po 9 ir 13 val. Eucharistijų.

Šv. Mišių šventimas Šlienavos ir Viršužiglio bažnyčiose

Šlienavos bažnyčioje šv. Mišių šventimas vyksta ne kiekvieną dieną. Planuojamų savaitės šv. Mišių šventimo tvarką visada rasite skelbimų lentoje.

Viršužiglio bažnyčioje šv. Mišių šventimas vyksta sekmadieniais 11 val., arba kitomis dienomis ir laiku, pagal Jūsų prašymą.

Sutvirtinimo sakramentas Viršužiglio bažnyčioje

Birželio 22 dieną, sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje, švenčiant sekmadienio Eucharistiją, vyks ir Sutvirtinimo sakramento šventimas. Eucharistijai vadovaus mūsų vyskupas Rimantas Norvila. Mūsų parapijos krašto sutvirtinamieji švęs savo Krikšto sąmoningą pakartojimą ir savo krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo patvirtinimą.

Dėkojame ir džiaugiamės, dirbame ir gyvename

Dėkojame visiems Jums, kurie rūpinatės savo bažnyčia! Ačiū už rūpestingumą, darbus, gerą žodį, maldą, veiklas, finansinę paramą, savo laiką ir jėgas dėl mūsų visų!

Dėkojame visiems, kurie sekmadieniais ar patarnavimų metu ir savo aukomis prisidedate prie parapijos gyvavimo ir įvairių finansinių išlaidų: vykdamt Šlienavos bažnyčios rekonstrukcijos (perstatymo) darbus, Viršužiglio bažnyčios pavėsinės statybą, bažnyčių patarnautojams atlygio, visų reikmenų ar paslaugų įsigijimo, kas yra nuolat reikalinga.

Gyvename puikiai, su džiaugsmu ir noru kurti bendrą ateitį. Už tai AČIŪ Jums visiems!

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766,

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.